

ECSÉDY FERENC

LÁTOGATÁS A CSÉPAI LÉLEKLÁTÓ EMBERNÉL *

Nagy híre volt egy embernek, hogy látja az elhaltak lelkét, beszél velük, üzenetet küldenek általa a másvilágról, hogy hogy vannak, hogy voltak meglepődve a temetéssel, hány gyertya és koszorú volt, még a koporsó színét is meg tudta mondani. Messze földről jöttek hozzá megtudni, hogy hogy vannak az elhalt rokonok a másvilágon. Nagymamám beszélt el igen népiesen, hogy az ő sógornői, Barna Kata, Magda és Eszter, mikor a szüleik elhaltak, elmentek Csépara gyalog, vagy 16 km, a *látó ember*hez. Kata néni mindenben benne volt, minden bajra tudott orvosságot. A híreket hozta-vitte. Házasságot közvetített, mint *gyalog ördög*, még *kakasherélő* is volt. Egy nap elindultak. Úgy félúton megpihentek egy árokparton. Az árokban víz volt, a lábukat megmosták. Mikor Kata néni leült, nagyot fingott és azt mondta: „No, ezt adom én annak a látó embernek, ha nem mond igazat!” Pihenés után mentek. Csépara értek s csakhamar megtalálták a látó embert. Az a kapu előtt fogadta őket, kérdezte honnan jöttek, mi járatban vannak. A látó ember jól megnézte őket, különösen a Kata nénit. Végre azt mondta, hogy maguk ketten, Magda és Eszter bejöhettek. A Katának meg azt mondta, hogy maga maradjon kinn, oszt tartsa meg magának azt, amit nekem akart adni. A Kata nénit a guta környékezte, hogy ez az ember nemcsak a holtak lelkét látja, hanem az élőkét is. Hallja, tudja, hogy mit mondanak felőle, ha mérföldekre távol is vannak tőle. Szégyenletében a föld alá szeretett volna bújni. A két nővér megkapta az üzenetet. A szüleik jól vannak a másvilágon, imádkozzanak, misét mondassanak, gyertyát égessenek a halottak napján. Hosszú évekig emlegették, hogy

* Ecsédy Ferenc: Látogatás a csépai léleklátó embernél. In: Ecsédy Ferenc: *Kunszentmárton száz év előtt*. (Kézirat, részlet) Ecsédy Ferencsel Barna Gábor beszélgetett. Részlet Ecsédy Ferenc visszaemlékezéseiből, Kunszentmárton, 1980. – A szellentős történet az egyik legtipikusabb, földrajzilag is széle körben elterjedt hiedelemmonda a halottlátóval kapcsolatban, bár a Magyar hiedelemmonda katalógus ezt még nem közli. Vö: Bihari 1980. 96-98.

hogy megjárta Barna Kata a látó emberrel. Viszont annak meg nagyobb híre lett.

Akik voltak nála, beszéltek, hogy a szobában asztal és több szék volt. Az egyik sarokban állt egy fatörzs, az ágak úgy voltak levágva, hogy felfordítva mintha kéz, láb lett volna, hogy abban jelenik meg a lélek. Nem árulta el a titkát.

Egy bizonyos, hogy ő nem látott lelkeket. A túlvilágról fogalma sem volt, a fatörzs csak titokzatosságként volt ott, hogy a látogatók komolyan gondolkozzanak. Ő egy gondolatolvasó volt, akik vele szemben voltak, azokból ő kivette a gondolatukat, úgy beszélt, hogy azok hitték, vagy amit az elhaltakról gondoltak. Nem kért díjazást a látomásaiért. Amit adtak, elfogadta. Volt olyan, aki azt mondta előbb valahol, hogy ő úgy sem hiszi az egész látomást, azt be sem engedte. Nem zsarolt, nem ijesztett ördöggel, poklall senkit. Mint szegény ember halt meg. Pedig olyan tehetséggel Amerikában a Barnum cirkuszban világhírű gazdag ember lehetett volna.

Csépai halottlátó – Mit hallottam a léleklátó emberről? Hát és azt megírtam neked, hol vannak azok az iratok? Azon kívül, hogy mit tudok még róla. Hát én csak azt tudom, amit akkor beszéltek. De különösen, amit nagyanyám mondott el, hogy az a Kata néni hogy járt azzal az emberrel meg a két testvére, hogy Kata nénit be se engedte, mivel azt mondta, hogy finggott és hogy azt adja az embernek, ha nem mond igazat. Szóval ő kételkedett. Ez mutatja, hogy ő a gondolatát már a kapu előtt kivette, tudta, ugye hogy ez nem hiszi el, amit ő mond. Ezt be sem engedte. Kiolvasta, hogy az a fingra gondolt akkor. Azt akart neki adni.

– *Honnan volt a tudománya?*

Honnan volt a tudomány? Ez rejtély. Te már láttál gondolatolvasókat? Jártak vendéglőbe, meg cirkuszba, meg más előadásokon. Jó, de ezek megfogják a kezét és akkor megmondja, hogy mit gondol. Pl. én itt voltam egyszer, 1929-ben, a Körös szálló, akkor vendéglő volt. Volt egy ilyen gondolatolvasó. Egy régi ismerős volt velem, mikor jött oda, mondom neki, hogy ha idejön, gondolja, hogy itt van az én útlevelém és vegye ki azt. Megfogta a kezét, nézett rá, stb. és akkor nyúl az én zsebembe és veszi ki az útlevelet. Ez egy különleges tehetség. Ez az ember (a csépai ember) már a kapu előtt látta, hogy melyik hisz. Mert csak olyant engedett, aki hitt. Hitte, hogy ő a lélekről beszél stb. Ott volt hátul egy fatörzs, őszintén hogy ő azt nézi. Hogy abba jelenik meg a lélek. Nem azt nézte! Hanem aki ott ült vele szembe, annak a szemét, a homlokát nézte, abbul kiolvasta,

hogy mire gondol. De ez nem érintette, ez nagyobb tehetség volt, mint aki érint.

– *Nem valami boszorkányos dolog volt ez?*

Hát erről ... mivel ez az ember, ahogy én hallottam, hogy ez nem ajánlt ilyen boszorkány históriát, nem gyógyított, csak hogy az elhaltakról beszélt. A vele szembe levő tudta, hogy milyen koporsója volt, hát azt gondolta, hogy az fekete volt. Mindjárt tudta, hogy a koporsó fekete volt. Így azok csodálkoztak, hogy hát honnan tudja azaz a ember? De ott volt (a kérdező), ha nem volt ott, nem tudta. Szóval azoknak a gondolatát ki tudta olvasni. Anélkül, hogy hozzáért volna. Azért volt nagy tehetség. Család volt, mert amit mondott, majdnem mind egy kaptafára mondta: hogy a túlvilágon jól vannak, misét mondassanak, imádkozzanak. Hát ezt mindenki tudja mondani, ugye. De ő ilyeneket (is mondott), hogy a vagyont kire hagyta, hogy mindaz, amire azok gondoltak, azt ő ki tudta (találni).

– *Jártak hozzá Kunszentmártonból sokan?*

Jártak. Még az én időmben is. férfiak, asszonyok is, minden. Most a Micivel beszéltem, azt mondja, ő is emlékszik, hogy Csongrádról jártak Csépara a léleklátó emberhez. Nagy híre volt. Hát ugye még ez a Kata néni esete, inkább még nagyobb híre lett annak az embernek. Mert azok azt hitték, hogy ez valami isteni módon tud ilyesmit, hogy mint az Isten látja mindenkinek a bűnit, minden, hogy ez is látta, hogy az az asszony őellene gondolt, hogy nem hitte, hogy a halottakat látja, hogy a lelkeket látja. Nem láthatja senki. Ő éppen úgy elhal, mint más ember elhal, de gondolatolvasó tehetség volt.